

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, parlamentom i rządóm państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ASEAN, Wysokiemu Komisarzowi NZ ds. Praw Człowieka, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz parlamentowi i rządowi Laosu.

P7_TA(2013)0059

Zatrzymanie obrońców praw człowieka w Zimbabwe

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie aresztowań działaczy praw człowieka w Zimbabwe (2013/2536(RSP))

(2016/C 024/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Zimbabwe, z których ostatnia to rezolucja z dnia 17 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowę z Kotonu),
  - uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej w sprawie Zimbabwe z dnia 23 lipca 2012 r. oraz decyzję wykonawczą Rady nr 2012/124/WPZiB dotyczącą środków ograniczających wobec Zimbabwe,
  - uwzględniając oświadczenie UE w sprawie Zimbabwe wydane przez wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w dniu 15 lutego 2011 r.,
  - uwzględniając oświadczenia delegatury UE w Republice Zimbabwe z dnia 17 sierpnia 2012 r. i 12 listopada 2012 r. w sprawie niedawnych przypadków nękania obrońców praw człowieka,
  - uwzględniając oświadczenia wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka z dnia 24 maja 2012 r. i 29 maja 2012 r.,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika Urzędu Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka z dnia 18 stycznia 2013 r. w sprawie niedawnych ataków na obrońców praw człowieka w przededniu wyborów,
  - uwzględniając Deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju,
  - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z czerwca 1981 r., ratyfikowaną przez Zimbabwe,
  - uwzględniając Afrykańską kartę w sprawie demokracji, wyborów i rządów ze stycznia 2007 r., ratyfikowaną przez Zimbabwe,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z grudnia 1948 r.,
  - uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie obrońców praw człowieka z grudnia 1998 r.,
  - uwzględniając art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnich kilku miesiącach nasiliły się przypadki zastraszania, nękania przez sąd, arbitralnych aresztowań oraz zaginięć działaczy praw człowieka i przeciwników politycznych ZANU-PF Roberta Mugabe w okresie postrzeganym dziś jako poprzedzający wybory, skierowane przeciwko wielu członkom MDC, kilku posłom MDC oraz czołowym przywódcom MDC, takim jak minister ds. energii Elton Mangoma, wicepremier ds. wewnętrznych Theresa Makone oraz zdymisjonowany przewodniczący parlamentu Zimbabwe Lovemore Moyo;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2013)0024.

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

- B. mając na uwadze, że w dniu 14 stycznia 2013 r. został aresztowany Okay Machisa, krajowy dyrektor wykonawczy Zimbabwe Human Rights Association (ZimRights) i przewodniczący Crisis in Zimbabwe Coalition;
- C. mając na uwadze, że Okay Machisa został oskarżony o „rozpowszechnianie fałszywych informacji”, „fałszerstwo” i „oszustwo”, tj. złamanie przepisów sekcji 31, 136 i 137 ustawy (kodyfikującej i zmieniającej) dotyczącej prawa karnego, oraz o rzekomą próbę oszukania centralnego urzędu statystycznego poprzez sfalszowanie i sporządzenie podrobionych egzemplarzy zaświadczeń o rejestracji wyborców;
- D. mając na uwadze, że Okay Machisa był przetrzymywany na komisariatach policji w Harare i Rhodesville; mając na uwadze, że Sąd Najwyższy wyraził zgodę na jego zwolnienie za kaucją na zbyt surowych warunkach;
- E. mając na uwadze, że inni członkowie ZimRights – urzędnik ds. programów kształcenia Leo Chamahwinya i przewodnicząca lokalnej sekcji w Highfield Dorcas Shereni – również padli ofiarą arbitralnego zatrzymania oraz nękania przez sąd i byli tymczasowo aresztowani do dnia 4 lutego 2013 r. na mocy decyzji sądu magistrackiego z dnia 21 stycznia 2013 r.;
- F. mając na uwadze, że aresztowanie i przetrzymywanie O. Machisy, L. Chamahwiny i D. Shereni było następstwem policyjnego nalotu na biura ZimRights w dniu 13 grudnia 2012 r.;
- G. mając na uwadze, że aresztowania te miały miejsce zaledwie kilka tygodni po tym, jak organizacja ZimRights potępiła zjawisko rosnącej brutalności policji w Zimbabwe i wezwała do podjęcia pilnych działań przez właściwe organy w celu zajęcia się tymi naruszeniami praw człowieka;
- H. mając na uwadze alarmujący fakt, że w dniu 5 listopada 2012 r. policja dokonała nalotu na biuro Zimbabwean Counselling Services Unit, zarejestrowanej kliniki medycznej świadczącej usługi medyczne i doradcze ofiarom zorganizowanej przemocy i tortur, oraz zatrzymano trzech członków personelu bez formalnych zarzutów;
- I. mając na uwadze, że wolność zgromadzeń, zrzeszania się i wypowiedzi to zasadnicze elementy każdej demokracji, zwłaszcza w kontekście zakończenia procesu uchwalenia konstytucji i przygotowań do demokratycznych wyborów;
- J. mając na uwadze, że wśród organizacji pozarządowych z Zimbabwe, na które policja dokonała w 2012 r. nalotu, znajdują się: Zimbabwe Human Rights Association (Zimrights), Counselling Services Unit (CSU), Zimbabwe Human Rights NGO Forum, Election Resource Centre (ERC) oraz Gays and Lesbians Association of Zimbabwe (GALZ);
- K. mając na uwadze, że w roku 2009 powstał rząd koalicyjny w następstwie umowy o podziale władzy między ZANU-PF a MDC jako próba zakończenia politycznego impasu i naruszeń praw człowieka po wyborach parlamentarnych i prezydenckich w 2008 r.;
- L. mając na uwadze, że rząd jedności narodowej podjął się w ogólnym porozumieniu politycznym opracowania nowej konstytucji, przestrzegania praw człowieka i wolności prowadzenia działalności politycznej oraz ożywienia gospodarki; mając na uwadze, że chociaż rząd ten zażądał zniesienia unijnych środków ograniczających, nie udało mu się wypełnić swoich zobowiązań zawartych w ogólnym porozumieniu politycznym, borykał się on z zapewnieniem krajowi stabilność i nie zdołał przygotować transformacji demokratycznej w drodze wiarygodnych wyborów z uwagi na celowe przeszkody ze strony Zanu-PF;
- M. mając na uwadze, że skuteczna Komisja Praw Człowieka stanowiłaby istotny krok we wdrażaniu ogólnego porozumienia politycznego i uzgodnionej strategii na rzecz pokojowych i wiarygodnych wyborów;
- N. mając na uwadze, że przepisy dotyczące dobrego sprawowania władzy, przejrzystości instytucji politycznych oraz praw człowieka muszą być przestrzegane zgodnie z art. 11 lit. b), art. 96 i art. 97 umowy z Kotonu;
- O. mając na uwadze, że odbudowa gospodarcza kraju jest wciąż nietrwała, a niektóre strategie państwa stanowią zagrożenie dla przyszłych stosunków gospodarczych między Unią i Zimbabwe;
1. potępia nadal występujące naruszenia praw człowieka, w tym polityczne zastraszanie, nękanie i arbitralne aresztowania działaczy praw człowieka;
  2. wzywa władze Zimbabwe do uwolnienia wszystkich obrońców praw człowieka przetrzymywanych za podejmowanie działań na rzecz praw człowieka, do położenia kresu nękaniam przez sąd i do pełnego zbadania nadużyć popełnionych wobec obrońców praw człowieka;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

3. wzywa władze Zimbabwe do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Dorcas Shereni i Leo Chamahwiny;
4. wzywa władze Zimbabwe do zagwarantowania we wszystkich okolicznościach integralności fizycznej i psychicznej Okaya Machisy, Leo Chamahwiny, Dorcas Shereni i Faith Mamutse;
5. wzywa Zimbabwe do przestrzegania Deklaracji ONZ w sprawie obrońców praw człowieka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1998 r., a zwłaszcza jej art. 1, w którym stwierdza się, że „każdy ma prawo, indywidualnie lub w porozumieniu z innymi osobami, dążyć i działać na rzecz ochrony i korzystania z praw człowieka i podstawowych wolności na szczeblu krajowym i międzynarodowym”;
6. przypomina, że zgodnie z ogólnym porozumieniem politycznym Zimbabwe zobowiązało się do zapewnienia zgodności ustawodawstwa oraz procedur i praktyk z międzynarodowymi zasadami i przepisami w dziedzinie praw człowieka;
7. wzywa rząd jedności narodowej do wprowadzenia zmian w ustawach karnych, takich jak ustawa o dostępie do informacji i ochronie prywatności, ustawa o porządku publicznym i bezpieczeństwie oraz ustawa (kodyfikująca i zmieniająca) dotycząca prawa karnego, jeszcze przed wyborami powszechnymi, gdyż właśnie te ustawy zostały wykorzystane do poważnego ograniczenia podstawowych praw;
8. wyraża zaniepokojenie, że dotychczas nie nastąpiły zmiany w systemie wymiaru sprawiedliwości Zimbabwe, który powszechnie uznaje się za skrajnie stronniczy wobec ZANU-PF;
9. popiera – jak przewidziano w niedawno opublikowanej w dzienniku urzędowym poprawce do ordynacji wyborczej i w obecnym kontekście wyborczym – czynny udział Komisji Praw Człowieka, która powinna zająć się w niezależny i przejrzysty sposób pilnymi kwestiami dotyczącymi praw człowieka i od której oczekuje się badania skarg na naruszenia praw człowieka, doradztwa w zakresie ustawodawstwa sprzyjającego prawom człowieka i ogólnej ochrony tychże praw;
10. zauważa ustanowienie Komisji Praw Człowieka w Zimbabwe, ale wyraża zaniepokojenie, że nie nadano jej żadnych znaczących kompetencji pozwalających na niezależne działanie i realizację celów w odniesieniu do pilnych kwestii dotyczących praw człowieka, z którymi zmaga się kraj;
11. wzywa rząd Zimbabwe do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków, w tym do przywrócenia praworządności, demokracji i poszanowania praw człowieka, a w szczególności zorganizowania pokojowego i wiarygodnego referendum konstytucyjnego oraz przygotowań do wyborów, które spełnią uznane normy międzynarodowe, co umożliwiłoby zawieszenie ukierunkowanych środków;
12. nawołuje w tym kontekście do bardziej czynnego udziału Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC); uważa, że ta organizacja regionalna ma do odegrania istotną rolę gwaranta ogólnego porozumienia politycznego, kładąc nacisk m.in. na wdrażanie porozumienia, a w szczególności jego art. 13, w celu zapewnienia bezstronnego działania policji i innych sił bezpieczeństwa;
13. wzywa SADC, aby przed organizacją nadchodzących wyborów w Zimbabwe dokonała oceny sytuacji w zakresie praw człowieka oraz zasad i wytycznych SADC dotyczących demokratycznych wyborów;
14. usilnie wzywa do rozmieszczenia – na wczesnym etapie i w wystarczającej liczbie – międzynarodowych obserwatorów, zwłaszcza z SADC i Parlamentu Panafrkańskiego, oraz aby byli oni obecni w terenie przed wyborami i po nich, tak aby powstrzymać przemoc i zastraszanie, a w tym kontekście w celu współpracy z Komisją Praw Człowieka;
15. popiera obecnie obowiązujące ukierunkowane środki UE, które stanowią reakcję na sytuację polityczną i sytuację w zakresie praw człowieka w Zimbabwe, przy czym podejmowanie decyzji co rok umożliwia UE stałe obserwowanie działań wysokich rangą członków rządu Zimbabwe; usilnie wzywa rząd jedności narodowej, aby podjął konieczne kroki umożliwiające zawieszenie tych środków w odpowiednim czasie;
16. wzywa delegaturę UE w Harare do dalszego udzielania pomocy rządowi jedności narodowej Zimbabwe w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka z myślą o przeprowadzeniu pokojowych i wiarygodnych wyborów zgodnie z normami, jakich UE oczekuje od wszystkich swoich partnerów handlowych;

Czwartek, 7 lutego 2013 r.

17. ubolewa nad brakiem jasno wyrażonej klauzuli dotyczącej praw człowieka w umowie przejściowej o partnerstwie gospodarczym zawartej z czterema państwami Afryki Wschodniej i Południowej, w tym z Zimbabwe; ponawia wezwanie, by umowy handlowe zawierane przez UE zawierały wiążące i niepodlegające negocjacom klauzule dotyczące praw człowieka; usilnie wzywa Komisję Europejską, aby nadała temu priorytet w trwających negocjacjach dotyczących pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym z państwami Afryki Wschodniej i Południowej;
18. podkreśla, że w obecnych okolicznościach należy utrzymać zawieszenie współpracy UE na rzecz rozwoju (na mocy art. 96 umowy z Kotonu), jednak UE zamierza nadal wspierać tamtejszą ludność;
19. wzywa Bank Światowy i Zimbabwe do respektowania orzeczeń trybunałów międzynarodowych;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, ESDZ, rządowi i parlamentowi Zimbabwe, rządowi państw Wspólnoty Rozwoju Afryki Południowej, Bankowi Światowemu, sekretarzowi generalnemu Wspólnoty Narodów i Parlamentowi Panafrykańskiemu.

P7_TA(2013)0060

Niedawne ataki na pracowników sektora pomocy medycznej w Pakistanie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie niedawnych ataków na pracowników pomocy medycznej w Pakistanie (2013/2537(RSP))

(2016/C 024/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Pakistanu,
- uwzględniając oświadczenie Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (Unicef) z dnia 18 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 kwietnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie, w tym wpływu na strategiczną politykę UE w dziedzinie praw człowieka ⁽¹⁾,
- uwzględniając przyjęty przez UE i Pakistan pięcioletni plan zaangażowania z marca 2012 r., ustanawiający takie priorytety jak dobre sprawowanie rządów, współpraca w dziedzinie upodmiotowienia kobiet i dialog na temat praw człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Pakistanu z dnia 25 czerwca 2012 r., w których przypomniano oczekiwania UE dotyczące propagowania i przestrzegania praw człowieka,
- uwzględniając narodowy program walki z polio, zainicjowany przez Pakistan w 1994 r.,
- uwzględniając światową inicjatywę WHO na rzecz walki z polio (GPEI) oraz jej nowy strategiczny plan walki z polio i jego ostatecznej likwidacji (2013-2018),
- uwzględniając Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0126.